

ΕΤΑΙΡΑ

Μάτια πιά τή θλιβερή μου ὑπαρξιν ἀναζητᾶς
κάποια ὀρθρινά καὶ κάποια λεῖα βράδνα,
βυθίστηκε στή σιωπὴ μὲ μιὰ βουβὴν ὑποταγὴ
καὶ σὲ ὕγρα κι' ἀνήλιαγα σκοτάδια.

Κι' ἔτσι, τελεῖται μυστικά ὁ θλιβερός της θοῆρος —
μέσα στοῦ δεσμοτῆριου μ' ἀνείπωτο ἓνα μένος·
ζητεῖ στήν ἄμετρον σιωπὴ πὸν ἀπλώνεται θριαμβικὴ
νάρθη δειλὰ καὶ πάλι ὁ ἀγαπημένος.

Μ' αὐτός, πὸν νὰ φανῆ... Τὴν ἐγκατέλειπεν
κι' ἔτσι κι' ἡ τελευταία σβύνει ἡμέρα·
καὶ κλαίει πὸν στοῦ βάθος του, — τὸ γνώρισε τὸ λάθος του—
αὐτὴ μιὰ αἰσχρὴ, καὶ μόνο αἰσχρὴ, ἔμεινε ΕΤΑΙΡΑ.

ο. ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

CHORIN

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΘΑΛΕΙΑ

Τὰ χέρια σου ἀπαλὰ στὰ κόκκαλα γλυστροῦσαν
τοῦ πιάνου· τοῦ ἄπειρου οἱ ἀέρινες ἁρμονίες
μέσ' τὴν κυματιστὴν τους μελωδίαν
σὰν μυστικὴ προὴ γλυκὴ θροοῦσαν.

Τὴ γοητεία πόθων ἀγνωστων ἀντιλαλοῦσαν
τοῦ Chorin οἱ συγχισμένες νυχτιωδίες
ποῦ σὰν ἐρώτων ἀφταστες λειτουργίες
στὰ δάκτυλά σου τὰ κρινένια ξεψυχοῦσαν.

Κι' ἀργὰ ὅπως στήθος πουλιοῦ ποῦ ἀνασαίνει
ἡ καρδιά σου στὸν παλμὸ της ἀφημέρη
τὴ νοσταλγία ἐνὸς αἰσθήματος σκοροποῦσε.

Με τοῦ Chorin σὰν ἀδελφὴ ἡ ψυχὴ σου ἐκoinωνοῦσε
πάνω στὸν ἄδολο καὶ θλιβερό του τόνο
ποῦ ἐλίγιζε καὶ τὸ δικό σου κρυφὸ πόνο.

ΠΑΝ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ